

съмъ голѣмата камбана и вися отдѣлно отъ другитѣ въ камбанарията. Работата ми е да будя и подканямъ всички спящи. Да будя недоволнитѣ и всѣя въ тѣхъ надежда. . . .

— Ахъ, — извикало слабото момиченце, — значи, баба ще оздравѣе? Ти, камбано, ще направишъ това, нали?

— Ако надеждата изцѣлява, да, азъ ще направя това, защото подканямъ къмъ надежда. . . .

— Хората казватъ, че ти подканяшъ и къмъ молитва? попитало момиченцето.

— Да и къмъ молитва! Азъ напомнямъ за Бога! Сега напомнямъ за Христа, Който, като Го разпнаха, — възкрѣсна!

IV.

Блѣдното момиченце съ разширени очи гледало къмъ камбанарията, гдѣто висѣла голѣмата камбана и отъ гдѣто иделъ нейния тържественъ, бавенъ звънъ.

— Кукуригу! разнесалъ се надъ самата глава на момиченцето, силния пѣтльовъ гласъ, който на минутата заглушилъ звъна на камбаната. Неизвѣстно отъ кждѣ изкочилъ тозъ пѣтелъ, но по всѣка вѣроятностъ е отъ коридора, гдѣто стоялъ затворенъ прѣзъ зимата. Червениятъ пѣтелъ се перилъ по покрива на кѣщата, надъ самата глава на момиченцето.

— Момиченце, за какво си се замислило?

— Азъ си спомнихъ такъвъ день, като този, прошенпало момиченцето — само, че това бѣше отдавна много отдавна. — Баба тогава бѣше здрава. Прѣзъ нощта, когато звънѣха камбанитѣ, тя взе една свѣщъ и отиде на черкова, а азъ останахъ дома. Менѣ ми бѣше тѣй мѣчно сама въ тази стая. Азъ едвамъ дочакахъ баба. И колко се